

La Fira de Teatre al Carrer ha coproduït quatre espectacles: 'Caleidoscopio', '(ob)sessió', '12K' i 'El cant de la sirena'

Cesc Martínez
TÀRREGA

Tàrrrega desplega la seva xarxa de teatre

La Fira de Teatre al Carrer és aquests dies un punt neuràlgic, una xarxa, on es veu tota la feina feta en molts àmbits del sector teatral.

Hi ha una pila de feina feta que no es veu o de la qual, a tot estirar, s'endevina només una part. És, a més de la feina dels artistes, els assajos, el trencar-se el cap buscant la manera de realitzar una idea; però són feines el resultat de les quals es pot veure pels carrers de Tàrrrega aquests dies. És muntar un aparador que aguantí: si durant aquests dies moltes companyies vénen a la capital de l'Urgell per mostrar els seus treballs -fins i tot molts d'aquests artistes confien en la Fira espontàniament, fora del programa oficial- és pel bagatge que porta aquest festival. Donem-ne detalls: en la present edició, Tàrrrega ha coproduït quatre espectacles que estan inclosos en la programació: *Caleidoscopio*, de Producciones Imperdibles; *(ob)sessió*, de Roberto G. Alonso; *12K*, d'Hortzmuga Teatros, i *El cant de la sirena*, de Jar Teatre.

Producciones Imperdibles és un dels grups destacats d'aquesta fira. Presenten dos espectacles de dansa molt petits per fer les delícies dels amants de les coses que s'escriuen en minúscules. A *Caleidoscopio*, obra que ha tingut el suport de la Fira, els espectadors -aproximadament una vintena- observen una ballarina que es

L'espectacle francès 'Les moutons' s'ha pogut veure pels carrers de Tàrrrega

LAURENT SANSEN

mou multiplicada en un tancat de miralls, mentre que a *Mirando al cielo*, el públic assisteix al moviment i a l'erotisme estirat a sota d'un escenari de vidre; com si diguéssim, a vista de matalàs. D'altra banda, *(ob)sessió*, una altra de les propostes coproduïdes pel festival, combina text i gest per parlar de l'angoixa, l'espera i la (im) paciència; i *12K* és un espectacle itinerant, la més pura i típica cercavila amb aires de mascarada que treu a passejar reis i joglars.

En canvi, *El cant de la sirena*, de

Jar Teatre, és una obra de sala, i és, a més, el projecte que va guanyar el premi de la primera convocatòria del Manuel de Pedrolo Ciutat de Tàrrrega. Precisament, un dels actes que han acompanyat la Fira ha estat la presentació de les bases per a la segona convocatòria d'aquest certamen, el guanyador de la qual es coneixerà durant la 25a edició de la Fira, l'any que ve.

La creació alternativa

La feina per al teatre no s'acaba aquí. Ahir també es va presentar un llibre a l'espai de

la llotja titulat *Teatre de Ponent. Granollers. El teatre alternatiu*. El llibre, de Gemma Terés i Mariano Fernández, amb epíleg de José Sanchis Sinisterra, explica la història del teatre alternatiu a Catalunya: els antecedents de les sales alternatives, el Lliure, la Fira de Tàrrrega i, esclar, el Teatre de Ponent de Granollers. Aquesta sala, per cert, també ha coproduït l'espectacle *El cant de la sirena* de Jar Teatre.

Mentrestant, al carrer, la Fira continua desgranant espectacles amb un aparent desordre: Jordi Bertran va presentar un

espectacle de titelles basat en cançons populars catalanes, mentre, per altra banda, els canadencs Corpus semblava que es fotien de tot plegat amb l'espectacle de carrer *Les moutons*, en què els actors apareixien convertits en ovelles.

Lleida i les Illes

Una altra forma de presentar produccions a Tàrrrega -de qualitat, moltes- és sota els paraigües institucionals segons la procedència d'algunes companyies: a l'espai Ara Lleida, per exemple, s'han pogut veure algunes de les novetats del teatre de les comarques de Ponent, concretament, vuit; de la mateixa manera que a l'Espai Illes Balears, concertat amb el Govern Balear, s'hi han representat sis produccions de les Illes.

Així mateix, sota el nom Euskal Teatros, han passat per Tàrrrega tres obres provinents d'Euskadi, alguna tan destacable com *Paradero desconocido*, de la companyia Tanttaka Teatros. També Andalusia ha estat representada en aquesta edició de la Fira; cal parlar, sobretot, de l'espectacle de titelles *El compromiso*, de la companyia Axioma, en què s'utilitzaven maquetes d'un gran detallisme i tècniques de moviment pròpies del cinema d'animació.

TEATRE

'La plaça del Diamant'

Tres veus per a Mercè Rodoreda

Juan Carlos Olivares

'LA PLAÇA DEL DIAMANT', de Mercè Rodoreda. ADAPTACIÓ: Joan Ollé i Carles Guillén. DIRECCIÓ: Joan Ollé. ESCENOGRAFIA I VESTUARI: Serge Marzolf. IL·LUMINACIÓ: Lionel Spycher. MÚSICA: Pascal Comelade. INTÈRPRETS: Montserrat Carulla, Mercè Pons, Rosa Renom. FÒRUM CIUAT, TEATRE BORRÀS, 9 DE SETEMBRE.

Joan Ollé il·lustra el programa de mà de *La plaça del Diamant* amb una carta mecanografiada de Mercè Rodoreda, datada el 14 de juliol de 1979.

Una carta que conté un sí clar i agrait a la proposta d'Ollé de realitzar la versió teatral de la novel·la. La vida novel·lada de la Natàlia -la Colometa del Quimet- l'acompanya des de fa 25 anys. Un espectre familiar que finalment ha pujat a l'escenari per materialitzar-se també per al públic.

Aquesta íntima relació d'Ollé amb el personatge s'entreveu en la infinitat de subtils detalls que solquen un muntatge concebut com un monòleg a tres veus. Tres actrius per a tres edats i experiències vitals de la protagonista. Una posada en escena que és com la filigrana íntima d'una artesanal tasca femenina.

Muntatge construït sobre detalls: una garlanda de bombetes que amb un lleuger canvi de color passa de la festa daurada de l'envelat a la memòria de la bandera republicana; una forma repetida en la seva lleu diferència de mantenir les cames creuades, que és l'experiència acumulada en el cos d'un mateix costum; un teló de fons dibuixat en ombres d'abandonament i en soledats barceloneses de Hopper; pluges sense rastre de confeti i plomes; un llum que s'empassa lentament la tri-

ple encarnació de la Natàlia en l'anonimat de tantes dones de biografies paral·leles; i les partitures de petits somnis de Pascal Comelade, perfectes miniatures musicals per a les petites històries d'una vida entre els quatre punts cardinals d'un barri.

Un treball preciosista, cuidat amb autèntica cura perquè la seva forma escènica respiri un to i un ritme determinat per a la respiració del record. Tant mimada és aquesta evocació que la seva sang teatral flueix amb somorta parsimònia. Una letargia que refreda la vida interpretativa de les tres actrius. Una tríada d'excel·lents intèrprets (Montserrat Carulla, Mercè Pons i Rosa Renom) que estan més al servei de la veu de Mercè Rodoreda que del seu fragmentat personatge.

Són tres cossos posseïts per l'esperit de l'escriptora i la seva literatura, mèdiums per evocar la qualitat d'una novel·la. La quotidiana tragèdia de la Colometa és només el fil conductor d'una ficció, com elles són un excepcional vehicle físic -per talent i disciplina- per a una delicada experiència fantasmagòrica.